

Den internationale Kongres for sammenlignende Retsvidenskab af 1900.

Strafferetsafdelingen.

Den 4. August 1900 vedtoges paa Kongressens Generalforsamling følgende Resolution:

1. En videnskabelig international Kommission, der mødes i Paris, skal undersøge de Principer, der kan anbefales Dommerne ved Strafudmaalingen.

2. Denne Kommission kan udstrække sine Arbejder til at studere Straffene fra et legislativt — ikke blot fra et judicielt — Synspunkt og i Henseende til deres Art og Beskaffenhed, ikke blot i Henseende til deres Varighed.

I saa Henseende kan Kommissionen paa stedfindende internationale eller nationale Kongresser foranledige Debatter om de Forslag, den finder ønskelige.

Den nævnte Kommission kom til at bestaa af følgende Herrer: Statsraad *Crackanthorpe* (England), Professorerne *Poittevin* (Paris), *Garçon* (Paris), *Garraud* (Lyon), og Generalsekretær *Rivière* (Paris), hvortil senere ere komne Professor *Saieilles* (Paris) og Dr. jur. *Hémard*.

Kommissionen har i Slutningen af forrige Aar udsendt et Spørgsmaalsskema, som Red. her paa Opfordring aftrykker tilligemed de Bemærkninger, hvormed det er ledsaget, og skal være parat til at modtage og videre frem-

sende Svar, som maatte ønskes tilstillede Kommissionen, for saa vidt disse ikke ønskes denne direkte tilstillede efter følgende Adresser:

La Société de la Legislation comparée (16 rue du Pré-aux-Clercs, Paris), eller

La Société générale des prisons (14 place Dauphine, Paris).

I enkelte Lande, saasom i England, bestemmer Loven kun Maksimalsstraffen for hver Forbrydelse uden at angive Minimum. Da Dommen saaledes er overladt til Dommerens Skøn, findes der store Uligheder i Henseende til de anvendte Straffe.

Det forholder sig i Virkeligheden omtrent paa samme Maade i de Lande, hvor et bestemt Maksimum og Minimum ere fikserede. — Hvilke Momenter er det nu, som bestemme Dommeren, naar han indenfor disse Rammer fastsætter Straffen, i hvert Tilfælde og for hver Forbryder, eller naar han anvender en nedsat Straf, hvor dette ifølge Loven er tilladt?

Kommissionen har fundet det nødvendigt til Oplysning herom at foranstalte en Enquête hos administrative og judicielle Embedsmænd, hos Universiteterne og alle dem, som interessere sig for Samfundets Kamp mod Forbrydelsen. Før man kan eftervise, hvilke Ideer der bør lede Dommeren, er det af Vigtighed at vide, hvorledes han for Tiden i det praktiske Liv opfatter Straffen i Almindelighed, hvilket Hensyn han tager til de ydre og indre Omstændigheder, til Gerningen eller Individet, saaledes som Undersøgelsens Resultat fremtræder.

Strafferetsteoriene diskuteres meget blandt Kriminalister og Filosofer. Eftersom man gaar ud fra den ene eller den anden Theori, maa Resultatet præge sig i Straffens Anvendelse, alt eftersom Dommeren gaar ud fra Gengæl-

delsestheori, Afskrækkelse eller Forbedring. Ønsker han fortrinsvis at lade den skyldige udsone den Skade, han har forvoldt? Vil han forhindre Forbrydelsens Gentagelse, i det Haab, at Eksemplet og Frygten for Straf skal bringe Forbryderens eventuelle Efterlignere bort fra det onde? Eller søger han snarere Midlerne til at forbedre den skyldige selv? Eller tilstræber han endelig, naar han synes der er ringe Udsigt til Forbedring, for en kortere eller længere Tid en simpel Uskadeliggørelse af Forbryderen?

Maaske kan ogsaa den Hovedtheori, hvorfra den enkelte Dommer gaar ud, af og til modificeres overfor visse Retsbrud. F. Eks. kan det tænkes, at en Forbrydelses Hyppighed eller dens særlig farlige Karakter i en bestemt Egn kan bringe Dommeren til overfor denne Forbrydelse at drage Afskrækkelsesmomentet i Forgrunden fremfor Forbedringstanken, som han ellers foretrækker.

Det er endelig sandsynligt, at Dommeren gør Forskel efter Hensynet til Forbryderne. Han lægger maaske særlig Vægt paa tidligere Domfældelser, selv hvor de ikke ere legale Strafforhøjelsesgrunde, den skyldiges Opdragelse, hans almindelige Moralitet, de tilfældige Vanskeligheder eller den gunstige Lejlighed, han har mødt. Rimeligvis tager Dommeren ogsaa ved Strafudmaalingen Hensyn til, om det drejer sig om en Mand i sin kraftigste Alder, en Olding, en Kvinde eller et Barn.

Kommissionen udbeder sig derfor et kort Svar paa et enkelt af eller alle de følgende Spørgsmaal, og vil med Taknemmelighed modtage de mere detaillerede Udviklinger, enkelte maatte ønske at give.

1. Gaar Dommeren ved Straffens Anvendelse ud fra en bestemt Straffetheori? Gengældelse, Afskrækkelse, Forbedring eller hvilket som helst andet Princip?

2. Stiller Dommeren sig paa samme Standpunkt overfor alle Forbrydere? Sondrer han efter Forbrvdelser, Forbrydere eller paa anden Maade?

3. Hvis Dommeren sondrer efter Forbrydelser, hvilke Sondringer lægger han da til Grund? Sondrer han efter Deliktets indre Væsen? I Særdeleshed efter dets moralske Beskaffenhed (mod Person, mod Ejendom, mod Sædelighed)? Eller efter dets lokale Natur (dets Hyppighed, dets Farlighed paa Grund af Stedets geografiske Beliggenhed eller Sædvaner)? Eller efter andre Hensyn?

4. Hvis Dommeren sondrer efter Forbryderne, hvilke Sondringer lægger han da til Grund? Forbryderens tidligere Domfældelser? Hans Opdragelsesgrad? Efter den skyldiges højere eller lavere Alder; eftersom det er en Kvinde, en mindreaarig? Eller efter andre personlige Momenter?

5. I al Almindelighed, og naar Hensyn tages til ovennævnte Sondringer, straffer da Dommeren strængt eller mildt? Idømmer han ofte Maksimalstraffen?

Paa Grundlag af de indløbne Besvarelser vil Kommissionen udfinde de ledende Principer. Dens Slutninger ville blive forelagte en følgende Kongres, og det vil saaledes maaske kunne lykkes at fastslaa praktiske Regler, som kunne være til Nytte for Dommerne i alle Lande, og hvoraf de kan lade sig lede ved Strafferettens praktiske Udførelse.

A. G.
